

Ieromonah SILUAN ANTOCI

**MONAHII ORTODOXE
PURTĂTOARE DE LUMINĂ
ÎN ÎNTUNERICUL COMUNIST**

I

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Editura DOXOLOGIA
Iași, 2010

CUPRINS

Argument	7
Introducere	14
Capitolul I	
Monahii ortodoxe în luptă cu dictatura comunistă	27
Capitolul II	
Întinericul sec. XX și monahiile ortodoxe purtătoare de lumină	95
II.1. Monahia Mihaela Maria Iordache	97
II.2. Monahia Tatiana Răduleț	120
II.3. Monahia Nicodima Vasilache	131
II.4. Monahiile surori Olga și Teodosia Gologan	147
II.5. Monahia Patricia Codău despre „Tușica”; mama Olga și mama Sia	162
II.6. Monahia Patricia Codău	172
Capitolul III	
Monahia Florentia Bârdan despre iubirea lui Hristos în bezna comunistă – Interviu	191
Anexe	255
I. Plan de măsuri inițiat de M.A.I. împotriva Mănăstirii Tismana (21 aprilie 1957)	257
II. Plan de măsuri inițiat de M.A.I. împotriva Mănăstirii Tismana (7 octombrie 1957).....	263
III. Notă. Obiectiv „Cipriana” Cozia	269

IV. Scrisorile Monahiei Nicodema Vasilache	280
V. Scrisorile Monahiei Patricia Codău	297
VI. Documente fotocopiate	319
Bibliografie	332

Prin actul de la 23 august 1944, România devenea aliată a statului sovietic comunist. Războiul oricum era pierdut, așa că, pentru ca să se mai salveze ceva, s-au gândit la cel mai mic rău, dar acest rău, vai, cât de mare s-a mai făcut și ce greu scăpăm din ghearele lui... La început, comuniștii nu și-au arătat adevărata lor față până când au preluat puterea deplin prin falsificarea alegerilor din 19 noiembrie 1946, obținând 79,86% din totalul voturilor exprimate²⁷. Între anii 1944 și 1947 țara a beneficiat de un așa-zis simulacru de democrație, la guvernare participând și câte un reprezentant de la partidele istorice. Însă, comuniștii s-au folosit pentru grozavele condamnări de legile deja existente ale țării, fiind vorba de: Codul Penal din anul 1936, cu celebrul articol 209 care prevedea „uneltiri contra ordinii sociale”, alături de Înaltul Decret Regal nr. 856/1938 ce se referea la siguranța ordinii de stat. Comuniștii îi încadrau la aceste articole pe „dușmanii poporului” cu „activitate internă contra clasei muncitoare”, pe „bandiții din munți”, „elemente reacționare”, „criminalii împotriva ordinii de stat”, „dușmani

²⁷ Radu Ciuceanu, Octavian Roske, Cristian Troncotă, *Începuturile Mișcării de rezistență în România*, vol. II, 1 iunie – 18 noiembrie 1946, Institutul Național pentru Studiarea Totalitarismului, București, 2001, p. 26.

ai democrației populare”. Cu aceste acuzații au mers în pușcărie: preoți, monahi, monahii, studenți, oameni de rând, de diferite credințe și culori politice; o întregă elită românească umplea beciurile pușcăriilor după instalarea „puterii populare”. Tineri sau bătrâni, monahi sau preoți, călugărițe, femei, studenți, elevi, cu lanțuri la picioare, cu ochii legați, scuipați, bătuți, torturați, înfomețați erau duși zilnic în hrubele securității, iar de aici, după un proces sumar, umpleau temnițele țării.

La instalarea comunismului în România, partidul avea foarte puțini membri. Este foarte important de precizat care au fost cei dintâi care au pactizat cu P.C.R.; aceștia n-au fost alții decât ungurii cei ce s-au înzestrat cu carnete roșii de partid²⁸ spre a se pune la adăpost în dorința lor acerbă de a pune mâna pe Ardeal. Însă, în anul 1946, aceștia s-au lovit de rezistența stundențimii din Cluj care a făcut o grevă de aproape trei săptămâni condusă de un călugăr student la Medicină Bartolomeu Valeriu Anania, ce a făcut să-i aducă la tăcere pe unguri prin acest protest pașnic, întreprins numai pentru a arăta apartenența Ardealului la România. După unguri și-au făcut carnete roșii țigani, urmați de cei mai corupți oameni ai satelor și orașelor care s-au pus în slujba întunericului, neluând seamă dacă partidul le cerea să trădeze și pe cele mai apropiate rude, chiar și pe cei care în cursul vieții le-au făcut de multe ori atât doritul bine. Oricum primii miniștrii și primii membrii P.C.R. nu erau români.

²⁸ Bartolomeu Valeriu Anania, Arhiepiscopul Clujului, *Apa cea vie a Ortodoxiei*, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2000, p. 25.